

AKTIV

PENSJONSTID

Nr. 3. Juni 1991 # Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening # 2. årgang

Vitalt spørsmål for adventister drøftet i Stortinget

Av Alf Lohne

Onsdag den 8. mai tok Stortinget opp et spørsmål av vital betydning for alle eldre, spesielt for dem som har et livssyn og en tro som fører til et "annerledes" levesett. Eldre adventister og jøder var spesielt omtalt. Vi gleder oss over den forståelse Kristelig Folkeparti åpenbarte gjennom de innlegg som representanten Eleonore Bjartveit gav. Hun fikk dessverre ingen positiv reaksjon fra Tove Veierød, sosialminister fra Arbeiderpartiet. Her følger innleggene som ble gitt, ord for ord, hentet fra Stortingets Protokoll:

Eleonore Bjartveit: Jeg tillater meg å stille følgende spørsmål til sosialministeren:

"Eldreinstitusjoner som drives bl.a. av adventistsamfunnet og det jødiske trossamfunn, og som tilbyr sine spesielle levesett og livsformer, må avvise pleietrengende trossfeller fordi hjemkommunen ikke vil betale oppholdsutgiftene.

Hva kan statsråden gjøre for å sikre slike minoritetsgrupper rett til å opprettholde spesielt levesett i egne eldreinstitusjoner?"

Statsråd Tove Veierød: Som en følge av at ansvaret for sykehjemstilbudet i 1988 ble overført fra fylkes-

kommunene til kommunene, ble det utarbeidet nye forskrifter for organisering og drift av sykehjem. Forskriftene bygger på en tanke om et desentralisert sykehjemstilbud hvor den enkelte kommune innenfor visse gitte rammer i lov og forskrifter selv kan bestemme hvordan sykehjemstilbudet skal utvikles.

Etter forskrift av den 14. november 1988 om sykehjem og boform for heldøgns omsorg og pleie, paragraf 4-6, skal alle beboere i kommunale sykehjem ha frihet til å leve i samsvar med sitt livssyn. Beboeren skal videre ha

"adgang til å dyrke sine interesser og forme sin tilværelse som de ønsker i den utstrekning det er forenlig med den medisinske behandling, drift av boformen og av hensynet til andre beboere", jfr. paragraf 4-4.

Hensikten med disse reglene er å sikre at alle beboere i sykehjem i så stor grad som mulig får anledning til å fortsette sin normale livsførsel og sine daglige rutiner. Ved kritikkverdige forhold etter disse bestemmelser kan de klages til fylkeslegen.

Når det gjelder kommunens plikt til å dekke utgifter til helsetjenester, be-

stemmer kommunchelsetjenesteloven i paragraf 5-1 at utgifter til private tjenester bare dekkes av kommunen når dette følger av en avtale mellom kommunen og den private virksomheten. Den enkelte kommune vil bare være forpliktet til å inngå slik avtale når kommunen ikke på annen måte kan oppfylle sine forpliktelser etter kommunchelseteloven. For en del kommuner vil det framstå som lite ønskelig å stille garanti for sykehjemstjenester utenfor kommunen hvis kommunen selv har ledig kapasitet på området. At økonomiske betraktninger på denne måten får betydning for kommunens vilje til å inngå slike garantiavtaler, er et utslag av at det primære helsetilbudet i utgangspunktet skal ytes innenfor den enkelte kommune.

Har en sykehjemsbeoer fått permanent opphold i en institusjon, kan imidlertid flytting til en annen institusjon bare skje når faglige grunner taler for det.

Med hensyn til ulike trosretningers særlige ønsker og behov i forbindelse med helsemessig behandling og omsorg, gjelder generelt at man i størst mulig grad må søke å ivareta disse behovene gjennom vårt alminnelige helsetilbud, der alle som nevnt har rett til å opprettholde sitt levesett og dyrke sin religion.

Eleonore Bjartveit: Jeg takker for svaret. Jeg er klar over regelverket, men én ting er å ha rett til å opprettholde sitt levesett og dyrke sin religion, en annen ting er å ha mulighet til det.

Dette gjelder helt spesielle tilfeller: eldre mennesker som gjennom mange år har hatt sin egen livsførsel, ikke bare med spesielt kosthold, men hele levesettet, ofte med spesielle helligdager, høytidsdager, spesielle seremonier og et helt eget miljø som de har som konsekvens av sin tro.

For de jøder det gjelder, er det ofte ensomme jøder som på grunn av siste

verdenskrig ikke har noen pårørende, og som i en eldreinstitusjon rundt om i kommunene ville oppleve ensomhet. Vi opplever i dag at noen av dem som allerede har oppholdt seg lenge i institusjon, blir hentet eller sendt ut fordi kommunen nekter å betale. Adventistene har også opplevd at det har vært inngått avtaler, men at kommunene truer med å bryte disse avtalene og å ta klientene bort fra disse institusjonene.

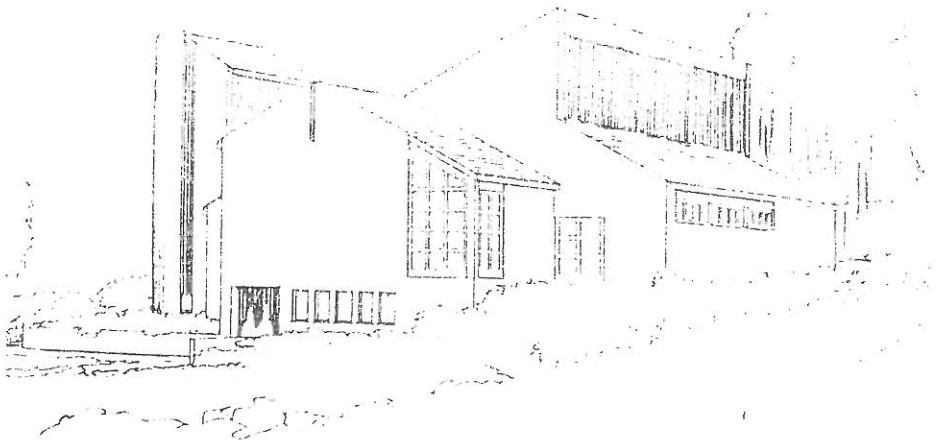
Hva vil sosialministeren gjøre for at det vises elasticitet, og at man gir rom for unntak?

Statsråd Tove Veierød: Det vil, som jeg også sa i mitt første svar, være opp til den enkelte kommune å vurdere om man vil inngå avtaler med en privat virksomhet eller om man vil basere seg på egne eldreinstitusjoner. Og som sagt: Etter forskriftene har alle beoere rett til å leve i samsvar med sitt livssyn og opprettholde sitt levesett.

Eleonore Bjartveit: Jeg må dessverre si at for mange blir det en illusjon å kunne opprettholde sitt levesett. Det gjelder trivsel for mennesker som ofte skal være årevis i institusjoner. Det er ikke snakk om at det blir dyrere for samfunnet. Tvert imot driver disse samfunn sine hjem med en betydelig egeninnsats også økonomisk.

Jeg vil instendig anmode sosialministeren om å vurdere om man f. eks. kunne opprette en sentral pott til betaling av disse tilfellene - det gjelder veldig få - eller om man kunne betale for enkeltklienter mot at man trakk inn tilsvarende utgifter fra kommunenes tilskudd.

Statsråd Tove Veierød: Jeg kan ikke love at jeg vil gå inn for å opprette en sentral pott til et slikt formål. Jeg ser klart den problemstillingen som blir reist her, men det vil først og fremst være opp til kommunene å vise den nødvendige elasticitet som her vil kreves."

Pensjonistforeningen arrangerte

STOR FELLESKAPS-SABBAT

for alle aldersgrupper

Den store tilstrømmingen til Sandefjord Adventkirke sabbaten den 27. april skapte en "hyggelig tregning", både innenfor og utenfor kirken. Utenfor merket man dette spesielt på parkeringsplassen. Normalt dekker den behovet, men da vi ankom, i god tid før sabbatsskolen, fylte allerede privatbiler med nummerskilt fra hele sørøstnorge, hver eneste oppmerket bilplass. Heldigvis syntes det ikke å være noen alvorlig forseelse å praktisere "parkeringslovligheten" litt elastisk på en dag som denne!

Inne i kirkesalen fyltes det fort. Ekstra siderom og ekstra stoler ble tatt i bruk, og radio-overføring til Aldershjemmets salong og til alle pastorentrom, knyttet mange til forsamlingen som talerne ikke kunne se fra talerstolen.

Anledningen var den første Felleskapskongress i Norge, arrangert av SDA-arbeideres Pensjonistforening. Møtene ble i første rekke preget av pastor Paul Sundquist fra Sverige. Da han som 16-åring bestemte seg for

forkynnergjerningen, prøvde en pessimist å "nedmuntre" ham ved å si: "Du passer ikke til å bli predikant, du ser alt for glad ut!"

Heldigvis stod Paul fast ved sin beslutning. Gjennom en menneskealder har han, spesielt som ungdomsleder, inspirert utallige unge og eldre over store deler av verden. Spesielt gjelder dette Europa, Afrika og USA. Gleden som gjennomstrømmer hele hans personlighet, preger selvsagt også hans forkynnelse og emnevalg. Det merket vi også denne høytidsabbaten i Sandefjord, både i gudstjenesten om formiddagen og hans unike lysbilledkåseri på ettermiddagens siste møte. Gleden og alvoret gikk hånd i hånd i begge.

Ellers talte distriktets formann, pastor Arvid Dyresen, og flere ledere av pensjonistforeningen, Johan Elisenberg, Alfred C. Berger, Paul Frivold og Alf Lohne. Du kan lese en mer detaljert reportasje om stevnet i Evangeliets Sendebud. Vi regner med at du finner den der i juni-nummeret.

"Ansiktet lyste opp, alt ble annerledes!"

**Pastor Th. Fønnebo
forteller om
inspirerende kontakt
med "bortkomne får".**

"Nå tilgir jeg alt og alle." Den gamle damen i sengen strakte begge sine armer høyt opp, og et lettelsens utbrudd, som syntes å ha vært stengt inne i lange tider, presset seg ut. Etter årtier med skuffelser og urett, hadde hårdheten og bitterheten satt seg fast, og et langt liv hadde vært henslept på denne måten. Men denne kvelden skjedde det.

Etter samtalen og bønnen gikk alt over i takknemlighet og hengivenhet bade til Gud og mennesker. Damen foran meg på sengen ble likesom forvandlet i ett nu. Ansiktet lyste opp og alt ble annerledes.

Hun har fått leve i flere år etter denne hendelsen, og tilliten til Herren og takknemligheten sammen med det tilgivende sinnelaget, har holdt ved.

Det er stort å få være med når mennesker får oppleve det nye livet, og at isen i hjertet smelter. Livet blir på en måte satt igang igjen. Slike øyeblikk tangerer det som er uttrykt i strofen: "Å, salige stund uten like!"

Og så tenker jeg på ekteparet som i mer enn to tiår hadde vært fraværende når søsken kom sammen til åndelig fellesskap. De hadde fortsatt sine navn i menighetsprotokollen og var innstilt

på å leve i sin skuffelse og frustrasjon. Men gjentatte besøk med samtaler og bønn gjennom flere år, fremmet nye tanker og impulser slik at noe av det onde måtte vike for Jesus og det nye liv. Og nå begynte også praktiske endringer å komme, og min bønn er at Herren skal få føre verket videre i dette hjem.

Slike erfaringer hjelper meg til å se bort fra de meget få mindre positive hendelser i dette arbeidet. For eksempel mannen som svarte omtrent slik i telefonen: Ja, du er velkommen til å besøke meg, hvis det er noe jeg kan hjelpe deg med. Og likeså han som møtte meg på trappen og kun ville ta imot meg dersom jeg hadde endret teologisk standpunkt på det og det punkt. I alt det store som skjer, glemmer man gjerne slike episoder. For gjennom mer enn tretten år fikk jeg arbeide for fem av denne personens meningsfeller. Disse fikk oppleve en ny åndelig forståelse og på nytt erfare velsignelsen og gleden i et godt menighetsfellesskap som var mistet.

På min lille erindringsrunde, kommer jeg ikke utenom damen som satt syk, matt og oppgitt med en sigarett i munnen. Mine tanker gikk fort tilbake til dagen da jeg mange år tidligere hadde døpt henne og mannen - et nydelig ungt, gift par. De eide en fast tro på Herren og stralte av forvisning og

Usynlig personlighet ledet Johan Opheim

Litteraturevangelisten Johan Opheim forteller om en fin og uvanlig opplevelse som hjelper ham til å forstå verdien av sin gjerning. Vi gjengir den som en oppmuntning til alle andre som gjør bruk av vår sannhetslitteratur.

En dag han sto på kaien i en vestlandsby erfarte han noe selsomt. Plutselig var det som om en person la handen på skulderen hans og sa: "Oppsøk politimesteren her på stedet, og gi ham boken "Trygge Spor" som en gave!"

Da han snudde seg for å se hvem som kontakten ham, så han ingen! Men opplevelsen hadde vært så virkelig, og stemmen han hørte så tydelig, at han ikke våget å gjøre noe annet enn det den usynlige personligheten påla ham. Opheim gikk til politimesterens hus og trutt mannen i hagen. Embetsmannen, en statelig person, syntes ikke å være noe overrasket over at en person kom

til ham og sa: "Jeg vil gjerne forære deg denne boken!" Han bare rakk og tok imot.

Senere fikk Opheim vite at denne tilsynelatende friske og sterke kateken led av kreft. Da besøkte han politimesteren igjen og fant ham alvorlig syk. Hans kone fortalte hvor ivrig hennes mann hadde studert boken, og hvilken hjelp studiet hadde gitt ham. Opheim ble budt hjertelig velkommen da han tilbød å vise noen av lysbilledratene. De går jo i tråd med innholdet i boken den syke hadde fått.

Flere ganger fikk litteraturevangelisten anledning til å vise noen av lysbilledratene. Øyensynlig gjorde de et sterkt inntrykk. Opheim tror at denne mannen fant fred med Gud før han senere døde, og ser på denne uvanlige opplevelsen med det gledelige resultat, som en av de lyse erfaringene i en viktig gjerning.

håp. Men de onde dagene kom med følger for alle sider av livet. Hapløsheten fant sitt inntog, og det endte med både andelig skibbrudd og fysisk sykdom. Men en svak hapers flamme hadde blafret nå og da i hjertets dyp. Gjentatte besøk over to-tre år med lytting, samtaler, bønn og bibellesning kveiket trosflammen på nytt. Jesus fikk innpass, og fornyelsen kom som spiren om våren. Hele mennesket ble forvandler, og håp og tro lyste på nytt ut av blikket.

Gjeringen med å oppsøke "bortkomne får" bringer store velsignelser. Det er godt å få være med nar mennesker opplever å finne tilbake til Herren og sitt rette andelige hjem. Livet blir på en måte fornyet. Mange skjuler sin nød og sine åndelige lengster år etter år, og jo lengre tiden går, desto verre blir det å komme ut fra den onde og ofte bitre sirkel. Men Herren "som kaller på jorden fra solens oppgang til dens nedgang", kan smelte både sne og is og skape en ny vår.

Helsemisjonsarbeider

Thoralf Sjølyst

peker på en viktig misjonsoppgave

I mars hadde vi et meget hyggelig eldretreff i Oslo. Programmet for dagen var interessant, og fokuserte særlig på eldredemokrati - at vi eldre ennå kan brukes i tjeneste for "saken", tross grå hår, eller ingen hår....

Det kom flere positive innslag og forslag, men det var en ting jeg savnet, et emne som ikke ble nevnt med et eneste ord. Og det var forbønnsjeneste.

Jeg forstar godt at det er viktig og nødvendig med vikarierende pastortjeneste i de menigheter der det ingen pastor er. Og at det er nyttig og godt at den erfaring som et langt liv i samfunnets tjeneste har gitt, blir formidlet videre til utvalg og komiteer til dem som kommer etter oss, og som vil gjøre bruk av den.

Men dette med forbønnsjenesten anser jeg for å være vel så viktig som noe annet, ja, det er både en forrett og en plikt. Det leser vi om i 1 Sam. 12, 23.

Det er ikke alle som egner seg til å stå på en talerstol og preke, eller å la vår røst høre i utvalg og komiteer, eller hva det måtte være. Men å utføre forbønnsjeneste i lønnekammeret, der kan vi alle være med. Og jeg tror, at i den frelste skare som engang skal stå for Guds trone, vil det være mangfoldige lykkelige seiervinnere som er med, først og fremst på grunn av Jesu

fortjeneste, men som også ble hjulpet frem på grunn av trofaste forbedere.

Så, kjære pensjonistvenner, la oss bruke tid og krefter på den store forrett vi har i dette å kunne be for hverandre, og med hverandre.

Hva du evner, kast av, i de nærmeste krav....

Hjertets bønn

"Frels meg fra min egen vilje, på tvers av mitt svake og ukristelige jeg. Herre, ta mitt hjerte, for selv kan jeg ikke gi deg det. Det er imidlertid din eiendom. Bevar det rent, for jeg kan ikke bevare det for deg. Dann meg og form meg. Løft meg opp i en ren og hellig atmosfære, hvor den rike strøm av din kjærlighet kan flyte gjennom min sjel."

Ellen G. White.

"Ord som lever" side 98.

Sendt inn av Hjørdis Vetne.

Jeg opplevde mitt livs største glede

**Pastor Torkel Torkelsen
gjennomgikk en operasjon
som forvandlet tilværelsen.**

Da jeg var 14-15 år gammel, lo jeg av alt og intet. At naboen mistet fyrstikk-esken på gulvet når han skulle tenne pipen, var mer enn nok grunn for en frisk latter. Men lattermildheten hadde forlenget gitt seg, inntil sabbaten den 9. februar 1991 klokken 10.00. Da fikk jeg problemer med å kontrollere mitt gledesutbrudd.

Hva var årsaken? Jo, overlegen på visitt på rommene på Buskerud Sentralsykehus hadde tatt bort skjoldet fra mitt høyre øye, etter en grå stær operasjon dagen før. Jeg erfarte en av mitt livs største opplevelser: Jeg hadde fått nytt syn på øyet! Det var så fantastisk at "jeg kunne ikke tro mine egne øyne". Dette måtte bare være forbigående og bli "normalt" igjen om en time eller to, tenkte jeg. Jeg turde derfor ikke reagere så noen merket det. I dag, elleve dager senere, er synet det samme som i det øyeblikk skjoldet ble tatt bort.

Få timer etter kontroll på overlegens kontor, var jeg hjemme igjen. Jeg kjente nesten ikke igjen stuen. Alt skinte i en vakker glans. Landskapsbildene strålte som små soler. Fargene var så vakre, rene og kraftige. Selv de gullforgylte rammene skinte! Ja, endog det mørke furutre-panelet på veggene var blitt strålende gyllent. TVbildene

var ubeskrivelig vakre. Teksten nederst på skjermen var ikke bare hvit og lettest, bokstavene utstrålte lys. Jeg kunne gå ut på verandaen og fremdeles lese hva som sto på skjermen. Før operasjonen måtte jeg sitte en halv meter fra skjermen for å kunne lese denne teksten. Taket som ble mali hvitt for fem år siden, så nå hvitere ut enn da det var nymalt. Snøen som før var grå, av forurensning trodde jeg, var nå så blendende hvit at det var vanskelig å se lenge på den. Er det underlig og for mye sagt, at dette var en av de gledeligste dager i mitt liv?

"Operasjonen er meget vellykket", sa to av legene. "Du har et meget godt syn. 80% syn er uvanlig i en alder av 76 år." Jeg takker Gud som hørte min bønn, da jeg ba ham sende en engel og lede kirurgens hånd. Et ord var stadig i mine tanker: Himmelen! "Tenk når engang vi med forklaret blikk, skal se..." Jeg har fått en liten fornelse på dette "forklarede blikk" allerede nå.

"Gjorde det vondt å bli operert på selve øyet?" Det gjorde hverken mye eller lite vondt. Det gjorde ikke vondt i det hele tatt! Jeg lå og gjespet og fikk så lyst på en middagslur den halve timen operasjonen sto på. Den varte nesten dobbelt så lenge som den pleier. Kirurgen hadde nemlig besøk av flere kolleger som satt i et annet rom og så operasjonen på TV-skjerm. Bare en av dem var til stede og samtalte med kirurgen. Kirurgen forklarte:

Hun varmer kalde barneføtter i den tredje verden

Der populære ukemagasinet "Familien" besøkte Sigrid Friis i Oslo, og laget en fin liten reportasje om denne flittige 87-åringen, som tross sin høye alder og sitt svake syn, flittig deltar i misjonsarbeidet. Reporteren fant henne ivrig opptatt med å strikke tykke, varme barnesokker. Ved siden av henne lå ti par, laget i glade, friske farger.

"Hvem skal ha disse?" ville bladet vite.

"De skal til kalde barneføtter i den tredje verden," informerte søster Friis. "Jeg har strikking som hobby, for dette

er noe jeg kan gjøre selv om synet ikke er så godt."

Reporteren tok et godt bilde av henne i full sving med sin misjonsopp-gave, og "Familien" illustrerte reportasjen med bildet.

Søster Friis arbeidet i 25 år på Kur-badet i Oslo, og har alltid vært engasjert i å bruke fritiden til innsats for andre. Betel menighet forsyner henne med en bunke "Tidens Tale" til bruk i nabolaget, og der er hun også nå stadig på farten og deler dem ut. Hun har tilhørt adventistkirken i mange år, og sine barnesko trukket hun i Svolvev.

"Vær nøye med at du får med alt i alle ytterkanter." (Alt: Linsen med grå stør infiltrert.) Han førte et roterende instrument over øyet. "Nå holdt jeg på å komme for langt denne veien, men det gikk fint." Alle lo hjertelig. Jeg lo ikke, for jeg hadde fått streng beskjed om ikke å si et ord - med mindre jeg ble dårlig eller dersom det gjorde vondt. "Gi meg plastikklinser. Åpningen under hornhinnen er i trangeste laget. Flott! Der smatt den inn. Utmerket!"

Har du som leser dette, grå stør? Du har ingen grunn til engstelse før opera-

sjonen. Selv ikke sprøyten med bedøvelse gjorde vondt.

Får alle som tar denne operasjonen en slik gledelig overraskelse? Nei. Min kone er operert på begge øynene for grå stør, men fikk ikke en slik opplevelse som min. Jeg var nok ekstra dårlig, og derfor ble overgangen så sterk. Snart skal jeg opereres også på det venstre øyet. Mon jeg da vil få se like godt på det, som jeg nå gjør på det høyre øyet? Og så skal jeg få nye brilleglass. Hvor mange prosent syn får jeg da?

"Nå ser jeg som i et speil, i en gate (tåke), da skal jeg se ansikt til ansikt." Det blir en enda større gledens dag

En gripende tale til mors 75-års dag

Venner og kjente hadde den glede og ære nylig å være til stede i en 75-års dag. Sammen med hele familien var de med til å hylle "husets dronning", som mannen hennes uttrykte det. Det ble holdt mange taler til en god hustru, mor og mormor. Venner i laget uttrykte også sin glede over et godt og givende vennskap. Størst inntrykk gjorde en tale en av døtrene holdt, og vi har fått hennes tillatelse til å gjengi den her i bladet. Datteren er selv gift, i Amerika, og har flere barn. Slik talte hun til sin mor:

'Mor!

Jeg er heldig jeg, som har deg til mor! Du er det mest fantastiske menneske jeg kjenner. Alltid blid og positiv og oppmuntrende, alltid hjelpsom, kjærlig, oppfrende og tilgivende. Din disiplin og irettesettelse, selv i dag, setter jeg stor pris på, for jeg har alltid visst at du har mitt beste for øye. Du har gjort meg til det menneske jeg er i dag, og bare tanken på deg gjør meg lykkelig!

Jeg har alltid beundret deg for din styrke og ditt humør, pagangsmot og selvoppofrelse. Jeg kjenner ikke noe menneske som så fullstendig har glemt seg selv og levd for andre - slik som du alltid har gjort. I sykdom og plager har du alltid vært tøff og sparte aldri deg selv. Så når det samme skjedde med meg, visste jeg at jeg kunne klare det.

Du har alltid hatt en urokkelig tro og tillit til Gud, og du lærte meg som barn at jeg alltid skulle gå til Jesus. Din venn ble min venn, og snart skal vi se ham ansikt til ansikt og få takke ham for hva han har gjort for oss.

Din fasthet, din godhet og ditt elskelige og tilgivende vesen var de "mak-

ter" som holdt meg på den rette veien.

I over 23 år har du skrevet lange, fantastiske og etterlengtede brev til meg hver eneste søndag, ja, det er blitt mange brev etter hånden. Hvem andre kan vel skryte av et slikt vennskap. Du har vært og er holddepunktet i mitt liv, min beste og mest trofaste venninne.

Du laget vårt hjem til en perfekt liten verden, og jeg prøver å kopiere deg så godt jeg kan. Men det skal jeg si er vanskelig. Når John fra tid til annen sier at jeg ligner på deg, mor, ja, da blir jeg glad, for det er ingen andre her på jorden jeg ønsker å være lik!

Jeg er så glad for at jeg har fått ha deg alle disse årene, og jeg håper at Gud fortsatt vil holde sin skjermende og beskyttende hånd over deg, og at du må få mange gode år til å leve.

— Og så er jeg så glad for at jeg kan være her sammen med alle dine venner og kjære for å hylde og feire deg, mor, for det fortjener du! Hipp, hipp, hurra for moren min!"

Ung adventist fikk 800.000 kroner som nå kan returneres!

Da den 38-årige bror Harald Frantzen fikk benmargskreft (myelomatose), begynte han og familien selvsagt å undersøke mulighetene for behandling. Tidligere var sykdommen ansett som uhelbredelig. Nå viste det seg at et eneste sted her i Norden gir det adekvat behandling, med til dels gode resultater. Det er på Huddinge Sjukehus i Stockholm.

Problemet er imidlertid at behandlingen er langvarig og kostbar, prisen er godt over en halv million. Trygdekassen i Norge kunne ikke love at de ville dekke et så stort beløp.

Da satte Haralds venner i gang en innsamling som ble positivt omtalt i store deler av dagspressen. Resultatene overvældet mange. "Fredrikstad Blad" opplyser den 25. april at det kom inn 700.000 kroner i kontanter til "Haralds Hjelpesfond". I tillegg foreligger ekstra tilsagn om gaver som bringer beløpet opp i 800.000 kroner til sammen!

Men nå opplyser Rikstrykdeverket at de likevel gir tilsagn om støtte til behandling i Sverige. Arve Dyresen, som har vært ansvarlig leder for innsamlingen, opplyser derfor at så snart alt er "klappet og klart", vil pengene bli returnert til de glade givere. De venter litt med å gjøre dette, for å gardere seg mot uforutsette komplikasjoner i den aller siste fase.

Harald og familien, og de som sto for innsamlingen, er selvfølgelig glade og takknemlige for den vending saken

har tatt. Sykehuset i Sverige har erklært seg villig til å ta imot Harald, og nå forbereder han seg til behandlingen. Denne forberedelse skjer i nøye samarbeid mellom Østfold Sentralsykehus og Huddinge Sjukehus.

Vi gleder oss med dem over denne utviklingen, og følger Harald med den største sympati, og med inderlige forbønner om et godt resultat.

HJERTE LIG TAKK

Vi gleder oss over at mange har sendt gaver til Pensjonistforeningens utgifter i forbindelse med utsendelsen av bladet "AKTIV pensjonist". Foreningen har nettopp gått til anskaffelse av en "printer" som kobles til det data-anlegg vi bruker. Denne er til spesiell hjelp når vi skal skrive alle adressene. Den koster godt kr. 2000,-. Som nevnt i forrige nummer, skal alle gaver sendes til kasserer Paul Frivold. Adressen finner du på side 15 i bladet.

Vi takker også for nødvendige opplysninger om adresseforandringer, og informasjon om enkelte pensjonister som ikke har mottatt bladet. Slike informasjoner sendes til foreningens sekretær, Alfred C. Berger. Hans adresse finner du også bakerst i bladet. Vennligst oppgi den gamle adressen sammen med den nye, når du sender beskjed om adresseforandring.

Vi har jo ikke noen kontoradresse, men hvis du har noe på hjertet angående vårt arbeid, kan du henvende deg til formannen for foreningen, Johan Elisenberg, eller til en av de andre i foreningens ledelse. Du finner navn og adresse på side 15 i bladet.

Pastor Adrian Krogstad på husbesøk hos en 92-åring

Han er litt foroverbøyd. Han møter meg ved døren med et muntert: Takk for sist! Han har det så velstelt i leiligheten. Men det er enkelt møblert. Borte på den ene veggen står et skatoll fra 1827. Det står i stil med denne pensjonisten, som er 92 år gammel.

Hva tenker man egentlig på, når man kommer opp i en så høy alder? Slik spør jeg meg selv. Men samtalen kommer fort i gang, og den streifer inn på mange emner, som ventelig er når man snakker med en som ikke er syvendedags-adventist.

Den gamle mannen har meget å gi av et langt livs erfaring, og jeg bruker en del av tiden til å resitere et eller annet dikt jeg har skrevet. Han kvitterer med å deklamere et av sine egne. Jeg føler at vi møtes på felles grunn.

Til glede for leserne vil jeg gjengi et av diktene, fordi det uttrykker noe av det man føler iblant:

En blaklokke merket av frosten
står ensom, glemt og forlatt.
Den bøyer de dirrende blader
og skjelver i høstfrostens natt.

Den ringlet en munter sommer,
varmet av solildens glød,
nå synker den langsomt sammen,
Er snart ikke mer -

Men i vårsolens gylne stråler
fødes den atter på ny.
Nå ringler den muntert og lever,
lar tonene stige og fly.
Isak Sem.

Ja, slik ser kanskje en pensjonist på tilværelsen. Men har han det indre liv, denne iboende kraften som er gitt ham ved at det indre mennesket fornyes dag for dag, så vil han som salmisten sier, skyte friske skudd til og ned i graharet alder.

AKTUELLE TEMAKASSETTER!

I en ny, aktuell serie lydbåndkassetter som brevskolen produserer og tilbyr som "månedens tilbud", deltar også flere erfarne senior forkynnere.

For mars 1991 utkom Finn H. Opsahls avklaring av "Bibelens lære om fortapelsen". Han blir intervjuet av Yngvar Børresen. Emnet er aktuelt, ikke minst fordi en sogneprest i Oslo offentlig gikk imot myten om en pine som aldri tar slutt. Bror Opsahl gjør det klart hva Bibelen egentlig sier og mener om fortapelsen.

For april kom kassetten hvor Alf Lohne svarer på spørsmålet: "Hvem begår utilgivelig synd?" Han viser hvordan Bibelen tar bort unødige frykt for synd mot Den Hellige Ånd. En sterk appell i talen gjør at forhåpentlig vil mange skaffe seg den for seg selv, og dessuten gi den til mennesker på skilleveien. Arvid Dyresen deltar med solosang.

Kassetten koster kr. 40,-
og bestilles fra:

NBI-studio,
Postboks 40 Årvoll, 0515 Oslo 5.

AKTUELL INFORMASJON

Resultatrettet administrasjon sparer millioner ved hovedkvarteret.

Den administrative lederen for ansettelse av personer ved Generalkonferensen, William L. Murrill, opplyser at ved hovedkvarteret er det nå oppnådd en betydelig reduksjon av ansatte. Besparelsene i lønn, reiseutgifter etc. beløper seg til millioner av kroner i løpet av et år.

Før organisasjonens generalforsamling i 1990 bestod de valgte personer av 73. I dag er det tallet redusert til 54. Arbeidere som ikke er på valg (stenografer, sikkerhetsvakter, revisorer, redaksjonelle assistenter og mange andre), er redusert fra 388 personer til 362. Disse drastiske besparelser i administrasjonen er gjennomført uten organisatoriske eller strukturelle forandringer, men etter at nitidige undersøkelser viste at innskrenkninger i antall personell neppe ville svekke effektiviteten. Disse undersøkelser ble ledet av personer som ikke selv var ansatt i Generalkonferensen. Hensikten var å fokusere på resultatrettet virksomhet i alle grener av administrasjonen.

Adventistene med i kirkelig samarbeid?

"Fem kirkesamfunn har inngått et forpliktende samarbeid i Bergen. Dette "Felleskirkelige Samarbeidsråd" i Bergen er det første i sitt slag her i landet. Rådet skal fremme praktisk, kirkelig samarbeid på grasrota, og diakoni er foreløpig utpekt som et naturlig arbeidsområde. Representanter for Den katolske kirke, Den norske kirke, Frelsesarmeen, Adventkirken og Metodistkirken deltok i det konstituerende møtet. . . . Adventkirken deltar som

observatør, men de fire øvrige deltar i fullt medlemskap. . . . I interim-arbeidsutvalget sitter Gosha Alexandrowitz fra Den katolske kirke, Hans Faye-Antinsen fra Metodistkirken, Gunn Andersen fra Frelsesarmeen, Kjell Aune fra Adventkirken, og Torbjørn Wilhelmssen, som representerer Bjørgvin Bispedømmeråd.

Det er gått ut invitasjoner til et titalls trossamfunn i Bergen om å delta i rådet. Pinsevennene og Frikirken har gjort det klart at de ikke ser det som naturlig å delta i det nye kirkelige samarbeidet." Sitat fra "Vårt Land", 16. februar 1991, side 11.

I samme avis, side 16, finner vi også følgende:

"De årlige evangeliske fellesmøtene som går landet over, holdes i disse dager i Tromsø. Det er en bredt sammensatt forsamling som har satt hverandre stevne denne uken.

"Adventistene, Apostolisk tro, Pinsevennene, Baptistene, Metodistene, Misjonsforbundet, Frelsesarmeen, Frikirken, Indremisjonen og Den norske kirke - alle synger de fra samme sangbok og står skulder til skulder for å demonstrere kristen enhet. Det var biskop Ola Steinholt som åpnet fellesmøtene."

Adventistkvinner lever lengst i Norge

Aftenposten skriver (Morgennr. 13 april 1991) at en av verdens fremste spesialister på yrkesmedisin, professor Sverre Langård, har mye positivt å si om adventistenes kosthold og levesett. Teresia A. Udbjerg har klippet dette ut av avisen og sendt oss:

"Kosthold og levesett har mer å si for vår helse enn folk flest aner. To

bakksvøyken alene koster det norske folk mellom 100.000 og 150.000 arlige leveår. Alkoholten tar 30.000 leveår, asbestskader bedrar oss for ca. 25.000 leveår og trafikktulykkene koster Norges befolkning 8000 leveår arlig. - Når vi sammenligner den gjennomsnittlige levealder i Norge med gjennomsnittsalderen til norske adventistkvinner, aner vi at det er store gevinster å hente. Bare på grunn av kosthold og levesett blir adventistkvinnene i gjennomsnitt 82 år gamle - det er langt mer enn befolkningen forøvrig, fremholder Langård."

"Sikre holdepunkter" forsvinner hurtig.

Pastor Gunnar A. Gustavsen gir gledelige opplysninger om "Sikre Holdepunkter", en enkel serie bibelstudier. De fleste er allerede spredt i de mange hjem, og han sier at resten av opplaget sannsynligvis forsvinner når Matteson-skolens elever aksjonerer i sommer.

En helsearbeider i Østfold som gjerne ville vitne for en kollega, hadde vanskelig for å få vedkommende til å sette seg ned og studere hva vi egentlig tror. Men disse 14 lettfattelige studiene ble lest! Og de fjernet mange misforståelser om vår tro. Vi erfarer jo at hovedproblemet med all den litteratur vi sprer, spesielt sannhetslitteraturen, er å få folk til å lese!

En predikant i Østnorsk brukte "Sikre Holdepunkter" i studier med sine interesserte. Hver av de mest interesserte mottok ett sett av studiene. Dette ga han dem i tillegg til det foredragsmateriale han presenterte.

Noen entusiastiske unge sjelevinnere i Danmark oversetter studiene til dansk, og regner med å få dem trykt også der. Matteson-skolen er jo virksom i begge land.

De som planer på å skaffe seg den norske utgaven, må gjøre det snart, før siste rest av opplaget forsvinner. Skriv

til: Matteson-skolen, Postboks 258, 1890 Rakkestad. Prisen for ett sett med 14 studier i en plastlomme er kr. 24,-. Bestiller man flere sett, blir det billigere. Ikke send penger, giroblankett følger med sendingen.

Er det et sunnhetstegn at dansker ikke går i kirken?

Ja, det mener den norske sjømannspresten Ragnvald Seierstad som har vært stasjonert i København i flere år. "Vårt Land" (20. februar 1991) skriver om hans erfaringer:

Etter flere år som sjømannsprest i København sitter Seierstad igjen med inntrykket av at Den danske kirke har langt flere "matprester" enn den norske, det vil si prester som kan holde foredrag om alle mulige kulturelle, mellommenneskelige og praktiske spørsmål, men som unnlater å forkynne evangeliet. Ifølge sjømannspresten preges dansk kirkeliv av ekstremt laber aktivitet og åndelig bluferdighet.

"Egentlig er det mange steder et sunnhetstegn at danskene ikke går i kirken. Dersom presten kun holder et foredrag om et eller annet kulturelt emne, hvorfor i all verden skal folk da gå i kirken?" spør Seierstad.

Dobling og mangedobling av medlemstallet i Sovjet.

I Sovjetunionen, hvor det i dag er ca. 40.000 syvendedags-adventister, planer våre ledere å fordoble dette tallet innen utgangen av 1992. I en storslagen evangeliserings-innsats vil de utnytte den nye "åpenhet" og utvidede religiøse frihet fullt ut. De håper å ha ikke mindre enn en million medlemmer til neste sesjon for Generalkonferensen i 1995!

Reisingen av den nye bygningen til bibeltrykkeriet som ble kjøpt i Sverige, er blitt endel forsinket på grunn av vanskeligheter med å skaffe byggematerialer.

PRAKTISKE TIPS

Liten menighet - stor gjestfrihet.

Etter at våre medlemmer i Hønefoss fikk sin nye kirke, har menigheten opplevd at det kommer søsken utenfra til sabbatsskole og gudstjeneste. Også flere som ikke tilhører vårt samfunn, er faste gjester. Menigheten tar godt imot dem! Praktisk talt hver sabbat serveres en enkel, men god (!) vegetarisk middag i underetasjen. Nydelig servert! Menighetens pastor er Frode Sømme.

De besøkende kan ikke unngå å legge merke til en delikat og velfylt litteraturhylle i garderoben, med smakfullt utvalgt litteratur. En plakat med teksten: "Gratis litteratur" innbyr besøkende til å forsyne seg. Forstandere er Paul Frivold og Leif Berger.

Ingen dum idé å besøke Hønefoss en sabbat og se hvordan visse ting gjøres!

Verdifull eldretjeneste.

Vi kjenner til flere aktive pensjonister som fra sine hjem inspirerer og oppmuntrer mange eldre. De bruker telefonen! Rundt om bor det flere som på

grunn av sykdom, fravær av barn og slektninger, eller ensomt oppholdssted, har altfor liten kontakt med andre. Nå som telefon-takstene er blitt rimeligere, spesielt etter klokken 17, og i week-enden, er det mulig å gjøre en stor og viktig eldretjeneste ved å "slå på tråden" til slike. Mange vitnesbyrd vi hører forteller om betydningen. Du behøver ikke å si så meget, for det er minst like viktig å lytte!

Utgifter hos lege og på apotek.

Fra 1. januar 1991 har egenandelene for undersøkelse og behandling hos leger, psykologer og fysioterapeuter økt med fem prosent. Dette fører til at egenandelen hos allmenpraktiserende lege er gått opp fra 63 til 66 kroner og hos spesialist fra 80 til 85 kroner. Egenandelen for røntgenundersøkelser har økt fra 60 til 65 kroner. I tillegg må man nå betale en egenandel på 16 kroner for laboratorieprøver hos lege.

Det årlige utgiftstaket for egenandeler vil utgjøre 880 kroner også for 1991.

Hyggelige hilsener til vårt blad

Hittil er det bare utkommet fem nummer av "AKTIV pensjonistid", dette er det sjette. Men vi har allerede fått mange meldinger om at bladet er mottatt med glede. Her er noen få av dem:

Anny Johansen skriver til oss fra Risøyhamn i Nordnorge: "Tusen takk for det koselige bladet "AKTIV pensjonistid" som jeg fikk i posten nylig. En spesiell takk til Borghild Lohne for

den skønne sangen: "Jeg ser på deg, Jesus, når motet er borte". Den rørte meg til tårer."

Flere andre satte pris på det samme. Knut Tollevik, mangeårig lærer på Tyrifjord Videregående Skole, sier ganske enkelt: "Jeg tror Borghild Lohne var inspirert da hun skrev disse linjene!"

Helene Finstad, som mange kjenner fra hennes arbeid på unionskontoret i

en årrekke, og fra hennes tjeneste i England på divisjonskontoret, uttrykker sin personlige interesse for innholdet: "Jeg setter meg ned og "ni-leser" bladet så fort jeg har fått det ut av postkassen!"

Pastor Adrian Krogstad som selv fører en dyktig penn, skriver: "Første gang fikk jeg bare tilfeldigvis se bladet "AKTIV". Jeg gratulerer med et fint blad! Sett meg på abonnementslisten. Jeg betaler gjerne for et slikt blad!"

Jørgen Høybråten fra Larvik skriver: "Takk for "AKTIV pensjonstid". Jeg støtter gjerne tiltaket, og ber om Guds velsignelse over arbeidet."

En ensomtboende trossøster, Haldis Larsen, sender en pen gave til Pensjonistforeningens arbeid, og skriver i sitt brev til kassereren, Paul Frivold: "Jeg sitter her alene ute på landet og leser "AKTIV pensjonstid". Det kommer som balsam for meg. Jeg elsker Adventbudskapet og lengter etter at Jesus snart skal komme. Heldigvis er jeg så frisk til helsen at jeg går ut med brevscoleinnbydelser, og dessuten gir jeg bort "Mot Historiens Klimaks". Det tar tid å se resultater. . . . Jeg gleder meg til å møte trossøsken og venner ved stevnet i Sandefjord. . . ."

Afrikanske ordspråk

Den som stiller spørsmål,
vinner ny visdom.

Det finnes medisin mot galskap,
men ikke mot dumbhet.

Dovenskap er
tretthetens tjener.

Gud skapte havet, vi bygger skip,
Gud skapte vinden, vi lager seil.

v.Hagen Lykseth.

ET SORGENS BUDSKAP

Igjen opplever vi at idet bladet går i trykken, mottar vi et sorgens budskap. En ivrig og resultatrik sjelevinner gjennom mange år, pastor Erling Bjaanæs, sover nå den siste søvn. Vår sympati og medfølelse går til hans hustru, Patty, og andre nære pårørende. Fred over bror Erling Bjaanæs minne!

AKTIV

PENSJONSTID

Organ for
SDA-arbeideres Pensjonistforening

Redaktør: Pastor Alf Lohne
Tostrupsgt. 29
0264 Oslo 2
Tlf. (02) 446502

SDA-ARBEIDERES PENSJONISTFORENING

Formann: Pastor Johan Elisenberg
Nordåssløyfa 29 A
1251 Oslo 12
Tlf. (02) 617319

Sekretær: Pastor Alfred C. Berger
Bergerhøgda
1464 Fagerstrand
Tlf. (09) 939180

Kasserer: Pastor Paul Frivold
Fjordgløttveien 15
3506 Røyse
Tlf. (067) 37489

Lay out: A.C Berger

I DAG

En ung og nyskapt dag sitt hode hever
i øst, med solens ildhav i sitt spor.
Sekund av evigheten, kort den lever,
og synker så ved kveld igjen i jord.

Hva bringer den? Et fnugg ennu av tiden,
ennu en kampens glede, om enn hård, -
atter en ny anledning til i striden
å gå en fotsbredd frem, tross svære sår.

Ennu et glimt av sol, av lys, av lykke,
ennu en dag til arbeid og til hvil,
ennu et ord å si, en hånd å trykke,
ennu et smil å tenne med et smil.

Himmel og skyer som vi aldri så dem,
og som vi aldri mere skal dem se, -
gaver som lenges til at vi skal få dem,
bønner som venter på at vi skal be.

Ennu en sjel med lysets trang og lengsel
som føres i vår vei i dagens løp, -
ennu en gang å bryte ned et stengsel,
ennu en tanke løsne av dens svøp.

Ennu en tid ved Jesu fot alene,
ennu en lærdom, skjønn og livsdyp, få, -
ennu en forrett, ham å kunne tjene,
ennu et skritt med ham å kunne gå.

Ennu en vekst å vokse, sei'r å vinne,
- for ikke ble vi skapt til nederlag!
Ennu en skjult og herlig skatt å finne
i tusen gygne øyeblikk, i dag!

Av Margit Strøm Heppenstall.

